

РЕШЕНИЕ

№ 3214

гр. София, 31.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 24.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилка
Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **11066** по описа за **2024** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Производството е образувано по касационна жалба на Агенция „Пътна инфраструктура“ /АПИ/ срещу РЕШЕНИЕ № 4268 от 26.09.2024г. постановено по нахд №11748/2024г. на СРС, с което е отменен електронен фиш /ЕФ/ за налагане на имуществена санкция на „АУТО ДЕМО транспорт“ ООД за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл.10, ал.1 от Закона за пътищата /ЗП/, с който на жалбоподателя на основание чл.179, ал.3б вр. с чл.187а, ал.2, т.3 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ от 2500лв. за нарушение на чл.10, ал.1 ЗП вр. с чл.102, ал.2 от ЗДвП.

По изложените в касационната жалба съображения –се моли решението като неправилно да бъде отменено. На първо място се излага довода, че ЕФ е издаден на основание чл.189ж от ЗДвП като тази норма, макар да има препращане само към чл.179ал.3 от ЗДвП, то допуска и за нарушение на чл.10 от ЗП да се издават ЕФ. Аргумент за приложението ѝ се черпи и от чл.187а, ал.4 от ЗДвП, поради което се оспорва тезата на СРС, че по чл.189ж от ЗДвП може да се ангажира отговорността само на водачи, не и на собственици на МПС. Прави се позоваване и на законопроекта

във вида му внесен в Народното събрание преди гласуването на окончателния текст на чл.189ж от ЗДвП. Подчертава се, че от 2019г. с измененията на ЗП и ЗДвП е предвиден нов начин за заплащане на пътните такси за преминаване по платената пътна мрежа, който предвижда смесена система – винетни такси на база период и на база разстояние-тол такси. Съответно контролът е чрез електронна система за събирането им. С оглед изложеното се твърди, че чрез ЕФ, издаден на база на тази система - може да се установи нарушение на чл.102, ал.2 от ЗДвП вр. с чл.10 от ЗП. Подчертава се, че чл.167а, ал.2 от ЗДвП изрично предвижда като правомощие на АПИ установяване на нарушения и връчване на ЕФ. Маркира се, че в чл.189ж, ал.1 от ЗДвП в действителност има празнота, но тя касае процесуалните правила, поради което приравняването на ЕФ на АУАН с нищо не засяга правата на нарушителите. Също така се визира, че не е спорно, че страната има сключен договор с доставчик на услугата по електронното събиране на таксата. На последно място се прави довода, че правната промяна на ЗП от 10.01.2024г. не представлява по-благоприятна норма, но дори да е така не изпълнява състава на чл.3, ал.2 от ЗАНН. С оглед изложеното – се моли да се уважи касационната жалба като се отмени решението на СРС и се постанови ново, с което се потвърди ЕФ.

В съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът –не се представлява, но е изразил становище в писмен отговор от адв.П.. Поддържа становището, че е недопустимо издаването на ЕФ и ангажирането на отговорността може да стане само чрез съставянето на АУАН.

Представителят на СГП –прокурор дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и предлага да не се уважава.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София – град, XIX касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна, тъй като не са налице наведените касационни основания.

Не е спорно, че СРС, за да отмени НП е достигнал до следните констатации: от фактическа страна е установено, че на 30.08.2021г. в 10,19ч. ППП „Скания П450“ с ДКН 3888 ВС, движейски по пъта-6 км.50+427 –не е заплатило дължимата такса от 119лв. по чл.10, ал.1 т.2 от ЗП, установено с устройство №10182 от електронната система за събиране на пътни такси. В АУАН и в НП е прието, че това е нарушение на чл.102, ал.2 от ЗДвП, поради което на основание чл.187а, ал.2, т.3 вр. с чл.179, ал.3б от ЗП на собственика „Ауто демо транспорт“ ООД е наложена имуществена санкция от 2500лв..

СРС е приел, че отговорността е ангажирана с издаването на ЕФ по реда на чл.189ж, ал.1 от ЗДвП като видно от чл.167а, ал.3 от ЗДвП - когато собствениците и ползвателите не заплатят дължимата пътна такса, то нарушенията се документират от Електронната система за събиране на пътни такси /ЕССПТ/. За да отмени ЕФ –СРС е

приел, че не е спазено изискването на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН за описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Направен е извода, че от ЕФ не е ясно за какво нарушение е ангажирана отговорността. От словесното описание следва, че дружеството-жалбоподател е извършило нарушението като ползвател на ПП, за което глобата и за собственик и за ползвател е 2500лв. по чл.179, ал.3а от ЗДвП, а от посочената норма в ЕФ е видно, че се касае за чл.187, ал.2, т.2 от ЗДвП, където отговорността е за собственика и размера на санкцията е 1800лв. за това, че е допуснал нарушението. Ето защо СРС е приел, че не е ясно дали не е платена тол таксата или не е изпълнено задължението за установяване на изминатото разстояние, или няма закупена маршрутна карта. СРС като второ основание за отмяна е посочил, че е нарушен и реда за санкциониране на нарушителя. Прието, че чл.189ж, ал.1 от ЗДвП след 13.02.2024г. при влизането си в сила на съответната редакция позволява да се издаде ЕР за подобно деяние, но същото е извършено преди това. До тогава само за нарушение на чл.179, ал.3 от ЗДвП, но не и за нарушения на чл.179, 3б от ЗДвП се допуска – издаването на ЕФ. С оглед изложеното е отменен ЕФ.

КАСАЦИОННИЯТ СЪСТАВ намира посочените изводи за правилни. Видно от мотивите на СРС – 2 са основанията за отмяна.

На първо място съдът не споделя извода на СРС, че има неяснота в описанието на деянието и санкционната норма съотносима към същото. Видно е, че е наложена санкция по чл.179, ал.3б от ЗДвП, която разпоредба предвижда санкция от 2500лв. за собственик или ползвател на ППС, за което изцяло или частично не е платена дължимата такса по чл.10б, ал.1 от ЗП. В описателната част на деянието е посочено, че касаторът е собственик и таксата не е платена изцяло. Посочена е и нормата на чл.102 от ЗП, вменияща задължение за плащане на таксата. Маркиран е и чл.187а, ал.2, т.3 от ЗДвП, но тази разпоредба е свързана с чл.179, ал.3б от ЗДвП, където е разписата презумпцията, че при установяване на нарушенията се счита, че ППП е управлявано от собственика, но ако има вписан ползвател – от него в свидетелството за регистрация, именно с оглед установяването на нарушенията с ЕФ. В ал.2 е пояснено, че когато се касае за собственик ЮЛ или ЕТ отговорността е за допускане на ППП без да е изпълнено задължението като по т.3, свързана с чл.179 ал.3б от ЗДвП и санкцията е 2500лв., съответно по т.2 е 1800лв. – когато нарушението е по чл.179, ал.3а от ЗДвП. С оглед изложеното няма неяснота- касае се за собственик ЮЛ, поради което отговорността му не може да се ангажира за управляване на ППП, а следва да бъде за това, че е допуснал да се управлява това ППП без такса. Използван е общия израз „ППП се движи без такса“ без да се сочи изпълнителното деяние конкретно, че се касае за допускане, но отговорността на собственика е именно по чл.187а, ал.2 т.3 от ЗДвП вр. с чл.179, ал.3б от ЗДвП за това, че е допуснал подобно нарушение, а не че същият го е извършил. Неуточнението не засяга правото на защита на страната – и не е съществено процесуално нарушение, за да обоснове отмяна на ЕФ.

Втория довод се споделя от състава. До промяната на чл.189ж, ал.1 от ЗДвП с ДВ бр.13/24г. в сила от 13.02.2024г. не се допуска за нарушение на чл.179 ал.3б от ЗДвП да се издават ЕФ. Именно противоречивата практика на съдилищата е инспирирала посочената редакция като деянието е извършено на 30.08.2021г., поради което нормата е неприложима. Практиката на АССГ е константна в тази насока, че липсата на изрична законова разпоредба, предвиждаща възможност за съставяне на ЕФ за нарушение по чл.179, ал. 3б от ЗДвП изключва възможността за съставяне на ЕФ за този вид административни нарушения. В горния смисъл Решение №8624 от

14.06.2024г. по дело №3563/2024г., Решение № 5561 от 17.05.2024 г., постановено по КНАХД № 2845/ 2024 г.; Решение № 5147 от 15.05.2024 г., постановено по КНАХД № 2789/ 2024 г.; Решение № 3055 от 09.05.2024 г., постановено по КНАХД № 1763/ 2024 г. и др.

Следователно- касационната жалба е неоснователна и като такава не следва да се уважава.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XIX касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ № 4268 от 26.09.2024г. постановено по нахд №11748/2024г. на СРС.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.